

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Nr. 11 (46) grudzien 1999 r.

Szczęśliwych, Zdrowych, Wesółych
Świąt Bożego Narodzenia
Wszystkim Czytelnikom
Wiadomości KSN

życzy

Redakcja

W zeszycie:

Protokół spotkania z Ministrem Gospodarki.
KK o projekcie ustawy o kształtowaniu plac w „budżetówce”.
WZD Regionu Gdańskiego.
KBN: Wybory do zespołów,
 Inauguracja V-go Ramowego,
 Uchwała o dofinansowanie badań w ramach V-go P
Rada Główna Szkolnictwa Wyższego: posiedzenia 28.X i 25.XI.
Materiały z KZ-tów.

K.Andrzejewska: uwagi do układów zbiorowych w projekcie nowego Kodeksu Pracy.
E.Krauze: uzgadnianie systemu wynagradzania
Sprawozdania z działalności: Funduszu „Kresy”,
 Komisji Interwencji.
Z „Kroniki Sejmowej”.
J.Kaczor o rocznicy zamordowania ks. J.Popieluszki.

Pogrzeb prof. Augusta Chelkowskiego

W piątek 5 listopada br. na Cmentarzu Junikowskim w Poznaniu pożegnaliśmy wybitnego członka społeczności akademickiej i solidarnościowej, wielkiego uczestnika wielu naszych spotkań, Prof. Augusta CHEŁKOWSKIEGO. Odniosłem wrażenie, że wypełniony po brzegi kościół Ojców Palotynów pod wezwaniem. Św. Wawrzyńca, a następnie tłumy żegnających Go nad grobem, w tym Pani Marszałek Alicja GRZEŚKOWIAK, Przewodniczący „SOLIDARNOŚCI” Marian KRZAKLEWSKI, Premier Jerzy BUZEK, rektorzy uczelni, posłowie, senatorowie i ministrowie delegacje oficjalne oraz jak najbardziej prywatnie skupieni nad mogiłą znajomi i nieznajomi, wszyscy stanowili jedną wielką zasmuconą rodzinę Profesora, która wraz z Rodziną, która jest z więzów krwi, przysłała odprowadzić Zmarłego po raz ostatni. Myślę też, że pogrzeb był również manifestacją naszego ogromnego szacunku i uczuć przyjaźni do Ś.P. Prof. Augusta CHEŁKOWSKIEGO, jakże skromnego, unikającego rozgłosu i starającego się nie być na tzw. pierwszym planie, a jak wielkiego pracą, dokonaniem, ideałami i duchem.

I jeszcze jedno chciałbym powiedzieć po złożeniu kondolencji Rodzinie: pogrzebem w Poznaniu Państwo CHEŁKOWSCY nie zrywają Broń Boże kontaktów ze Śląskiem, bo ktoś ten pogrzeb z dała od Katowic tak właśnie mogłoby odebrać.

Wieczne odpoczywanie niech da Pan Barw Niebieskich Koledze Profesorowi,

Przewodniczący Regionalnej Sekcji Nauki
/-/ Kazimierz A. SICIŃSKI
V – Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki

Jednostek Badawczo-Rozwojowych NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Kongres związków zawodowych nauczycieli w Słowacji

W dniach 10-13 listopada w Pieszczanach w Słowacji miał miejsce 3 Kongres Związku Zawodowego pracowników Edukacji i Nauki w Słowacji (OZ PSaV).

W zjeździe – na zaproszenie organizatorów – wzięła udział dwuosobowa delegacja KSN z Przewodniczącym KSN Januszem Sobieszczęńskim.

Kongres zgromadził kilkadziesiąt osób przedstawicieli edukacji wszystkich poziomów: od szkoły podstawowej do uniwersytetów. Duża aula hotelu „Slnava” w Pieszczanach była wypełniona po brzegi.

Gości zagranicznych było około 20 osób: Fred van Leeven Sekretarz Generalny EI, 5-cio osobowa delegacja AFT z USA, przedstawiciel związków zawodowych z Wielkiej Brytanii, Węgier, Czech, Irlandii. Z Polski, poza nami była 3-osobowa delegacja ZNP.

Byliśmy – goście zagraniczni – przyjmowani bardzo gościnnie; wycieczki, zwiedzanie miasta, spotkania przy „lampce wina” ze starymi i nowymi władzami OZ PSaV.

Kongres wybrał nowe władze. Na stanowisku Przewodniczącego dr Kamila Vajnorskiego zastąpił inż. Jan Gasperan z – odpowiednika naszej sekcji oświaty – związku szkolnictwa średniego (Zdruzerie Stredneko Skolstva), z Bańskiej Bystrzycy.

Wiceprzewodniczącymi zostali: dr Milan Vachula, dr Józef Luzak, dr Antonin Polak.

We wstępnych rozmowach J. Sobieszczęńskiego z nowymi osobami władz związku została wyrażona wola podtrzymania i rozwoju naszej współpracy wokół problemów dotyczących szkolnictwa wyższego. Planuje się wspólne seminarium na wiosnę lub jesień 2000 r.

J. Sobieszczęński rozmawiał również z Fredem van Leeven na temat możliwości poparcia ze strony Education International naszych starań o poprawę sytuacji szkolnictwa wyższego w Polsce.

Przywiozłam trochę materiałów o OZ PSaV i opracowań o sytuacji szkolnictwa i nauki w Słowacji. Być może w czasie ferii świątecznych uda mi się opracować te materiały. Informacje o nauce o szkolnictwie w Słowacji ukazałyby się w styczniowym zeszycie Wiadomości.

Maria Wesołowska

PROTOKÓŁ ZE SPOTKANIA DELEGACJI Krajowej Sekcji Nauki i Krajowej Sekcji Nauki Jednostek Badawczo-Rozwojowych z Kierownictwem Ministerstwa Gospodarki z Ministrem Januszem STEINHOFFEM na czele

11 października 1999 r.

**w sprawie oceny sytuacji sfery nauki w Polsce i sektora jednostek
badawczo-rozwojowych oraz podjęcia istotnych działań w tym zakresie.**

1. W spotkaniu wzięli udział:

- Minister Gospodarki Janusz STEINHOFF,
- V-Minister Gospodarki Wojciech J.KATNER,
- Dyrektor Departamentu Jednostek Badawczo-Rozwojowych i Współpracy Naukowej Ministerstwa Gospodarki Jerzy OWCZAREK,
- Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” Janusz SOBIESZCZAŃSKI,
- Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki Jednostek Badawczo-Rozwojowych NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, V-Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki Jerzy DUDEK,
- V-Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki Jednostek Badawczo-Rozwojowych NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, Przewodniczący Regionalnej Sekcji Nauki w Katowicach Kazimierz A. SICIŃSKI.

Spotkanie odbyło się w Warszawie w dniu 11 października 1999 r. Porządek spotkania został określony w piśmie RSN/K.A.S./ 460/99 z 26 sierpnia 1999 r. oraz w późniejszych uzgodnieniach i objął następujące główne zagadnienia:

- Potrzeba kontynuacji rozmów z Rządem w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce począwszy od roku 2000, zapoczątkowanych spotkaniem z udziałem Premiera Jerzego BUZKA i Przewodniczącego Mariana KRZAKLE-WSKIEGO w dniu 8 czerwca br.
- Proces nowelizacji ustaw: o Komitecie Badań Naukowych i o jednostkach badawczo-rozwojowych. Zapisy niekorzystne dla środowiska pracowniczego i dla jednostek

naukowych, w szczególności jednostek badawczo-rozwojowych.

- Zaniżone oceny wielu jednostek badawczo-rozwojowych, nadzorowanych przez Ministra Gospodarki w ostatniej rekatagoryzacji jedno-

stek naukowych, przeprowadzonej przez Komitet Badań Naukowych oraz ich konsekwencje.

- Projekt ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych: zaledwie 3-letnie zwolnienia podatkowe dla spółek prowadzących działalność naukową, gdy wcześniej proponowano zwolnienia bezterminowe, umożliwiające właściwe przeprowadzenie przekształceń własnościowych jednostek.
- Aktualne problemy ekonomiczno-finansowe jednostek badawczo-rozwojowych, brak właściwego finansowania z budżetu i dostatecznej ilości zamówień ze strony przedsiębiorstw, perspektywa zwolnień pracowników, w tym grupowych.
- Planowana konferencja naukowo-związkowa „Nauka w okresie transformacji: szanse i zagrożenia”.

Omawiano również kwestie związane z przygotowaniem nowelizacją ustawy o szkolnictwie wyższym z uwagi na wpływ jaki ona wywrze na wszystkie środowiska naukowe w Polsce.

2. Stanowiska i uzgodnienia.

2.1. Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki zrelacjonował przebieg rozmów z Rządem w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego podkreślając ich istotny charakter oraz zgodne w większości, wspólne ustalenia NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” ze stroną rządową w zespołach roboczych. Minister Gospodarki zapewnił, że będzie działał na rzecz kontynuacji tych rozmów, doprowadzając między innymi do spotkania z udziałem Premiera, Przewodniczącego AWS, Ministrów: Finansów, Edukacji Narodowej i Gospodarki oraz Przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych.

2.2. W stanowiskach Ministerstwa Gospodarki i Krajowej Sekcji Nauki na temat nowelizacji ustaw: o Komitecie Badań Naukowych i o jednostkach badawczo-rozwojowych jest bardzo dużo elementów wspólnych. Między innymi obie strony podobnie oceniają, że przy obecnej konkurencji poszczególnych środowisk w nauce brak podstaw do tego, by w przyszłych radach naukowych jednostek badawczo-rozwojowych większość stano-

wili wybitni specjaliści z zewnątrz kosztem reprezentantów naukowców z tej jednostki. Ministerstwo Gospodarki podobnie jak Krajowa Sekcja Nauki uważa, że w radach tych powinni zasiadać również pracownicy naukowcy jednostki bez stopni czy tytułów naukowych.

2.3. Stanowiska: Ministerstwa Gospodarki i Krajowej Sekcji Nauki w sprawie ostatniej rekatagoryzacji jednostek naukowych, przeprowadzonej przez Komitet Badań Naukowych są zbieżne. Nieracjonalne kryteria należałoby zmienić, a przy ocenach wymagać transparentności, ponieważ brak uzasadnienia dla ocen anonimowych, które później skutkują poważnymi konsekwencjami dla ocenianych podmiotów. Naukowcy podejmujący się klasyfikowania pozycji placówek naukowych powinni w sposób otwarty uzasadnić swoje decyzje.

2.4. Ministerstwo Gospodarki opowiada się za preferencjami ekonomicznymi dla podmiotów gospodarczych inwestujących w badania naukowe. Krajowa Sekcja Nauki proponuje obniżanie podatków dla nich tak, by w Polsce obniżanie podatków nie zachodziło za darmo, a za zachowania ekonomiczne, które uznajemy za najbardziej właściwe. Na tle dyskusji o ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych i niefortunnego zapisu o zaledwie 3-letnich zwolnieniach podatkowych dla spółek prowadzących działalność naukową Minister Gospodarki zaproponował przekazywanie do KSN względnie KSN JBR projektów ustaw, które choć bezpośrednio nie dotyczą nauki, mogą zawierać zapisy istotne dla ekonomiki jedno-

stek naukowych, kondycji poszczególnych zespołów czy tp.

2.5. Minister Gospodarki inaczej niż KSN i KSN JBR uważa, że sytuacja jednostek badawczo-rozwojowych się polepsza. Np. wiele firm zagranicznych zdaniem Ministra Gospodarki pozytywnie sygnalizuje, że warto inwestować w naukę, zamierza otworzyć ośrodki badawcze w Polsce, a Polska jest atrakcyjnym miejscem inwestowania. Przy prywatyzacji przedsiębiorstw, ich sektorów czy całych branż należy jednak wymuszać odpowiednie pakiety B+R, co jest postulowane przez środowisko związkowe NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” skupione w Krajowej Sekcji Nauki i Krajowej Sekcji Nauki JBR. W tej sprawie Minister Gospodarki może doprowadzić do spotkania z Ministrem Skarbu, przy czym dobrze by było, by Krajowa Sekcja Nauki zainicjowała to spotkanie odpowiednim, wcześniejszym wystąpieniem ze swojej strony.

2.6. Minister Gospodarki weźmie udział w planowanej w Katowicach konferencji naukowo-związkowej „Nauka w okresie transformacji: szanse i zagrożenia” jak też w przygotowaniach do niej. Najlepszym terminem jej przeprowadzenia byłby luty bądź marzec 2000 r.

Na zakończenie spotkania podsumowano zbieżne opinie i stanowiska opowiadając się za okresowym przeprowadzeniem tego rodzaju spotkań i konsultacji w przyszłości.

MINISTER GOSPODARKI
/-/ Janusz Steinhoff

KRAJOWA SEKCJA NAUKI
/-/ Janusz Sobieszcański

POSIEDZENIE PREZYDIUM KOMISJI KRAJOWEJ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Decyzja Prezydium KK nr 159/99

w sprawie opinii o projekcie ustawy MF o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej z dnia 11 października 1999 r.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt ustawy Ministra Finansów o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Uwagi uzasadniające negatywną ocenę:

Projekt ustawy zakłada odstępianie od ustalania środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej w drodze trójstronnych negocjacji. W praktyce oznacza to odebranie związkom zawodowym możliwości wpływania poprzez dialog społeczny na wysokość wynagrodzeń pracowników dziedzin cywilizacyjnych. Zdaniem NSZZ „Solidarność” takie rozwiązania nie mogą być proponowane:

- bez uprzedniego ustawowego zagwarantowania możliwości zawierania układów zbiorowych regulujących kształtowanie płac pracowników sfery budżetowej zarówno na szczeblu krajowym, jak i zakładowym.
- bez zlikwidowania dysproporcji między płacami pracowników sfery budżetowej a płacami pracowników sektora przedsiębiorstw.

Projekt nie zawiera nowych zasad kształtowania środków na wynagrodzenia cywilnych pracowników państwowej sfery budżetowej. Brak w nim jakichkolwiek zasad ustalania środków na wynagrodzenia czy też wzrostu wynagrodzenia w tej grupie pracowniczej. Trudno bowiem uznać za zasadę zapis (art. 4), który mówi, że podstawę do określenia środków na wynagrodzenia stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego.

Z tekstu ustawy (art. 23) wynika, że proponowane rozwiązania były stosowane już podczas prac nad budżetem państwa na 2000 rok, co oznacza jedno-

stronne anulowanie wyników tegorocznych rozmów w Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych. Jest to bardzo wymowny przykład lekceważenia partnerów społecznych. Przypominamy, że przedstawiciele Ministerstwa Finansów już trzeci rok blokują prace w zespole Komisji Trójstronnej nad rozwiązaniem problemów kształtowania płac pracowników cywilnych państwowej sfery budżetowej.

Projekt utrwała systemowe powiązanie wynagrodzeń wszystkich pracowników sfery budżetowej ze względu na wprowadzenie tylko jednego „średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń dla pracowników sfery budżetowej” (art. 7). Uniemożliwia to prowadzenie odpowiedniej polityki wynagradzania pracowników poszczególnych dziedzin cywilizacyjnych. Nie pozwala na wzrost zarobków pracowników działów, którym w danym okresie w sposób istotny przybywa obowiązków. Nie pozwala również na wyrównanie obecnych istotnych dysproporcji płacowych, a nawet będzie je pogłębiać, np. w Archiwach Państwowych, gdzie średnia płaca wynosi ok. 62% średniej krajowej w sferze budżetowej.

Zapis w art 7 pkt 2 dotyczący określenia przez Radę Ministrów w drodze corocznego rozporządzenia sposobu wykorzystania dodatkowych dochodów wypracowanych przez poszczególne jednostki jest w sprzeczności np. z art. 106 i 116 aktualnej ustawy o szkolnictwie wyższym.

Proponowane przez Ministerstwo Finansów rozwiązania są całkowicie sprzeczne z deklarowaną przez Rząd RP wolą budowania instytucji partnerskiego dialogu społecznego. Grozi to powstawaniem niekontrolowanych konfliktów.

/-/ Kajus Augustyniak
Rzecznik prasowy KK

V WALNE ZEBRANIE DELEGATÓW REGIONU GDAŃSKIEGO

NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Dnia 16.10.1999 r. w Gdańsku miało miejsce V Walne Zebranie Delegatów Regionu Gdańskiego NSZZ „Solidarność”. Zamieszczamy Stanowisko i dwa Apele przyjęte przez uczestników Zjazdu.

(red.)

Stanowisko

w sprawie Komisji Trójstronnej

V Walne Zebranie Delegatów NSZZ „Solidarność” Regionu Gdańskiego wyraża zdecydowany protest przeciwko próbie zmniejszania roli Komisji Trójstronnej ds. Społeczno - Gospodarczych. Działania takie są proponowane przez Ministerstwo Finansów w projekcie ustawy o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej i prowadzą do dalszej degradacji tej sfery z niekorzystnymi konsekwencjami dla naszego Państwa.

Apelujemy do Klubu Parlamentarnego A WS o doprowadzenie do ustawowego umocowania Komisji Trójstronnej.

Apel

w sprawie nowelizacji ustawy o społecznej inspekcji pracy

V Walne Zebranie Delegatów NSZZ „Solidarność” Regionu Gdańskiego apeluje do Marszałka Sejmu RP, Konwentu Seniorów oraz posłów Klubu Parlamentarnego Akcji Wyborczej Solidarność o wznowienie prac nad projektem ustawy z 24.06.1983 r. o społecznej inspekcji pracy, przygotowanym przez grupę posłów AWS.

Społeczny nadzór nad warunkami pracy w zakładach, zwłaszcza w okresie przemian społeczno - gospodarczych może przynosić wymierne korzyści zarówno pracodawcom, jak i pracownikom. Projekt ustawy o ubezpieczeniu wypadkowym przewiduje różnicowanie składki na ubezpieczenie społeczne w zależności od warunków pracy. Działalność społecznych inspektorów pracy służąca eliminowaniu zagrożeń i poprawie warunków pracy w zakładach jest i będzie pożyteczną dla wszystkich.

Apel

w sprawie projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”

V Walne Zebranie Delegatów NSZZ „Solidarność” Regionu Gdańskiego zwraca się z apelem do Klubu Parlamentarnego AWS i Jego Przewodniczącego o nadanie biegu legislacyjnego projektowi ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” opracowanemu w ramach AWS przez zespół Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Przewodniczący
Regionu Gdańskiego NSZZ „Solidarność”
/-/ Janusz Śmiałek

WYBORY ZESPOŁÓW KOMITETU BADAŃ NAUKOWYCH IV-TEJ KADENCJI

Rozpoczynają się wybory do zespołów Komitetu Badań Naukowych. Kalendarz wyborczy jest następujący:

15 listopada 1999 r. – przekazanie Komisji Wyborczej list wyborców,

20 grudnia 1999 r. – przekazanie Komisji Wyborczej Kart Zgłoszenia Kandydatów,

2 lutego 2000 r. - możliwość zawiadomienia Komisji Wyborczej (w danej jednostce lub uczelni) o zamiarze udziału w II etapie wyborów, gdy z uzasadnionych względów (np. wyjazd) wyborca nie brał udziału w I etapie,

6 marca 2000 r. – przesłanie kart Wyborczych do Komisji Wyborczej.

Czynne prawo wyborcze przysługuje pracownikom ze stopniami naukowymi (dr, dr hab.) lub tytułem naukowym (prof.), którzy zatrudnieni są wg stanu na 1 października 1999 r. w jednostkach naukowych lub badawczo-rozwojowych (bez względu na wymiar zatrudnienia). Dotyczy to również emerytów. Ważne jest, aby jednostka ta stanowiła dla nich podstawowe miejsce pracy. Wynika to z przepisu instrukcji wyborczej, który stanowi iż „każdy wyborca może tylko raz głosować”. Zatem jeśli mamy do czynienia z przypadkiem zatrudnienia pracownika w więcej niż jednej jednostce, to winien on zadeklarować, które miejsce traktuje jako podstawowe miej-

sce pracy i w tej jednostce winien być umieszczony na liście wyborców.

Komisje wyborcze ustalają listy wyborców na podstawie zatrudnienia w dniu 1.X. 99 r. Bierne prawo wyborcze przysługuje tym pracownikom, którzy posiadają stopień naukowy dra habilitowanego lub tytuł naukowy profesora. Zatem tylko spośród tej grupy pracowników możemy zgłaszać kandydatów do zespołów. Jednakże według instrukcji wyborczej „do zespołów nie mogą kandydować osoby:

- będące członkami komisji Komitetu przez dwie kolejne kadencje poprzedzające wybory (II i III kadencja),
- pełniące funkcje dyrektora JBR lub placówki naukowej PAN,
- pełniące funkcję rektora lub prorektora szkoły wyższej.

Po pierwszym etapie głosowania na Karcie Wyborczej znajdzie się 15 kandydatów. Z tej listy w II etapie wyborów wybierzemy 5-ciu członków danego zespołu.

Czas na kampanię wyborczą na rzecz danego kandydata mamy bardzo krótki – do 20 grudnia 1999r.

(M.W.)

INAUGURACJA 5 PROGRAMU RAMOWEGO UNII EUROPEJSKIEJ W POLSCE

Wystąpienie Ministra Nauki Przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych

Prof. Andrzeja Wiszniewskiego podczas inauguracji 5 Programu Ramowego

Szanowni Państwo,

W tym szczególnym dla polskiej nauki dniu chciałbym powitać w murach Komitetu Badań Naukowych:

Pana profesora Jerzego Buzka, Premiera Rządu RP: Pana Philippe'a Busquin'a, Komisarza Unii Europejskiej do Spraw Badań Naukowych, wraz z towarzyszącymi mu osobami, Panów Ministrów Rządu Rzeczypospolitej, Panów Ambasadorów reprezentujących Unię Europejską, kraje należące do Unii oraz aspirujące do członkostwa.

Witam serdecznie wszystkich, którzy zgromadzili się na tej sali, by wspólnie uczestniczyć w uroczystości przystąpienia Polski do 5 Programu Ramowego Badań, Rozwoju Technicznego i Prezentacji Unii Europejskiej.

Jako naukowiec i minister nauki jestem szczególnie dumny z tego, że w procesie integracji naszego kraju z unią europejską to właśnie nauka jest tą dziedzicą, która jako pierwsza stała się równorzędnym partnerem w europejskiej społeczności. Jest

to powód do dumy, ale jest też nie lada wyzwanie. Bowiem to polscy naukowcy niejako przecierają drogę innym dziedzinom naszego życia do europejskiej wspólnoty. Dlatego dzień dzisiejszy jest tak ważny nie tylko dla naukowców, ale wręcz dla całej Polski. Bowiem nasz Kraj będzie z uwagą śledził, jak też polska nauka daje sobie radę wśród tej wielkiej europejskiej wspólnoty badaczy.

Nasz sukces, w który głęboko wierzę, będzie dowodem na dobroczynny wpływ integracji dla wszystkich dziedzin życia społecznego i gospodarczego. Ale trzeba mieć też świadomość, że nasza porażka byłaby wodą na młyn tych, na szczęście będących w mniejszości, którzy w to wątpią. Ale ja wykluczam możliwość porażki, bowiem wierzę w polskich naukowców.

Szanowni Państwo. Przyjęcie Polski do tego wielkiego programu unijnego to ogromny sukces, który zawdzięczamy wielu ludziom i tu w Warszawie i w Brukseli. Proszę mi pozwolić, bym dziś złożył podziękowanie na ręce Pana Komisarza Philippe'a

Busquin'a, za wielką życzliwość z jaką sprawa polskiego przystąpienia do tego najbardziej elitarnego z klubów europejskich spotkała się w Brukseli, jak też za bardzo korzystne warunki finansowe naszego udziału w Programie.

Chcę na ręce Pana Premiera Jerzego Buzka złożyć podziękowania dla przedstawicieli Rządu III RP i jej przedstawicielstw dyplomatycznych, za jakże skuteczne prowadzenie negocjacji z przedstawicielami Komisji Europejskiej.

Wreszcie na ręce mego zastępcy Min. Jana Krzysztofa Frąckowiaka chcę złożyć wyrazy uznania dla niego osobiście i dla wszystkich zespołów i de-

partamentów KBN, których ciężka praca owocuje dzisiaj sukcesem.

A kończąc swe wystąpienie, chcę życzyć polskim naukowcom, by ich projekty badawcze znalazły uznanie w oczach ekspertów unijnych, ale jeszcze bardziej, by rezultaty ich badań należały do najlepszych, aby dobrze służyły Polsce i Europie.

Tak się znakomicie składa, że te życzenia mogą złożyć na ręce człowieka, którego mam prawo nazwać pierwszym naukowcem Polski, którego proszę, by zabrał teraz głos zarówno jako Profesor Jerzy Buzek, jak też jako Premier Rządu RP.

U C H W A Ł A NR 25/99 KOMITETU BADAŃ NAUKOWYCH z dnia 15 września 1999 r.

w sprawie kryteriów i trybu przyznawania środków finansowych na dofinansowanie realizacji zadań dotyczących uczestnictwa polskich zespołów w projektach Piątego Programu Ramowego Badań, Rozwoju Technicznego i Prezentacji Unii Europejskiej w latach 1999-2002.

Na podstawie art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o utworzeniu Komitetu Badań Naukowych (Dz. U. Nr 8, poz. 28, z 1993 r. Nr 52, poz. 240, z 1995 r. Nr 30, poz. 152, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 24, poz. 118, Nr 75, poz. 469, Nr 80, poz. 500, Nr 96, poz. 590, Nr 121, poz. 770 i z 1998 r. Nr 106, poz. 668) oraz w związku z ust. 8 załącznika do uchwały Nr 29/97 Komitetu Badań Naukowych z dnia 10 października 1997 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania środków finansowych na dofinansowywanie działalności ogólnotechnicznej i wspomagającej badania oraz na dofinansowanie podmiotów działających na rzecz nauki (Dz. Urz. KBN Nr 9, poz. 30 i z 1999 r. Nr 1, poz. 6) uchwała się, co następuje:

§ 1.

I. Komitet Badań Naukowych zwany dalej „Komite-tem” ustala, że prace dotyczące uczestnictwa polskich zespołów w projektach Piątego Programu Ramowego Badań, Rozwoju Technicznego i Prezentacji Unii Europejskiej w latach 1999 - 2002 zwanego dalej „5.PR”, stanowią zadanie wyodrębnione w ramach środków finansowych przeznaczonych na działalność ogólnotechniczną i wspomagającą badania.

2. Zadanie wyodrębnione, o którym mowa w ust. 1. obejmuje:

- 1) prace organizacyjno-informacyjne wspomagające przygotowanie polskich zespołów do uczestnictwa w projektach 5.PR. a w szczególności:
 - a) szkolenia,
 - b) wykonywanie ekspertyz, opinii i ocen naukowych,
 - c) upowszechnianie informacji,
 - d) udział osób, wskazanych przez Przewodniczącego Komitetu reprezentujących stronę polską w gremiach powołanych przez Komisję Europejską do spraw związanych z realizacją 5.PR,

2) prace wykonywane w ramach projektów 5.PR.

§ 2.

I. Realizacja zadania wyodrębnionego, o którym mowa w § 1, jest dofinansowywana przez Komitet w ramach środków przyznanych Przewodniczącemu Komitetu, wydzielonych na podstawie ust. 7 załącznika do uchwały Nr 29/97 Komitetu Badań Naukowych z dnia 10 października 1997 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania środków finansowych na dofinansowywanie działalności ogólnotechnicznej i wspomagającej badania oraz na dofinansowywanie podmiotów działających na rzecz nauki (Dz. Urz. KBN Nr 9, poz. 30 i z 1999 r. Nr I, poz. 6), zwanej dalej „uchwałą Nr 29/97”.

2. Na realizację zadania wyodrębnionego, o którym mowa w § 1, w 1999 r. wydziela się kwotę do wysokości 900.000 zł. a w 2000 r. kwotę do wysokości 2.500.000 zł. Wysokość dofinansowania w następnych latach będzie ustalana w odrębnym trybie.

3. Dofinansowanie prac, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 1 lit. d, obejmuje w szczególności diety oraz koszty podróży i zakwaterowania w kraju i za granicą.

§ 3.

I. Krajowa jednostka organizacyjna, będąca jednostką naukową, jednostką badawczo-rozwojową lub podmiotem działającym na rzecz nauki może otrzymać dofinansowanie na wykonywanie prac, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 1, jeżeli ma odpowiednie przygotowanie merytoryczne w szczególności doświadczenie w realizacji projektów badawczych Unii Europejskiej oraz innych projektów międzynarodowych posiada odpowiednie zaplecze naukowe lub spełnia inne warunki niezbędne do wykonywania prac wchodzących w zakresu zadania wyodrębnionego.

2. Krajowa jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 1. może otrzymać dofinansowanie:

1) w wysokości 20.000 zł w pierwszym roku wykonywania prac, a w następnych latach w wysokości odpowiedniej do zakresu wykonywanych prac, jeżeli pełni funkcję regionalnego lub branżowego punktu kontaktowego 5.PR.

2) w wysokości odpowiedniej do zakresu wykonywanych prac jeżeli pełni funkcję krajowego punktu kontaktowego 5.PR.

3. Krajowy podmiot działający na rzecz nauki, nie będący jednostką naukową lub jednostką badawczo-rozwojową, wykonujący prace, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 2. może otrzymać środki finansowe na dofinansowanie części kosztów tych prac ponoszonych ze środków własnych, z tym że wykazane środki własne nie mogą obejmować środków zagranicznych.

4. Dofinansowanie części kosztów ponoszonych ze środków własnych, o którym mowa w ust. 3, może wynosić:

1) dla projektów 5.PR przedstawionych na wezwanie Komisji Europejskiej:

- a) ogłoszone w 1999 r. - 90 %,
- b) ogłoszone w 2000 r. - 80 %,
- c) ogłoszone w 2001 r. - 70 %,
- d) ogłoszone w 2002 r. - 60 %,

przy czym kwota dofinansowania nie może przekroczyć 150.000 zł w pierwszym roku realizacji projektów.

2) dla projektów zgłoszonych do 5.PR, nie przyjętych do realizacji, a ocenionych przez Komisję Europejską jako co najmniej dobre - w wysokości 15.000 zł, z tym te środki przeznacza się na koszty kontynuowania współpracy z partnerami zagranicznymi oraz na koszty ponownego przygotowania wniosku do 5.PR.

5. Wysokość dofinansowania określonego w ust. 4 pkt 1 może być zmniejszona, jeżeli:

1) wymagają tego przepisy Unii Europejskiej, w szczególności dotyczące udzielania pomocy ze środków publicznych,

2) dofinansowanie ze środków 5.PR jest niższe niż 50 % całkowitych kosztów prac zaplanowanych do wykonania,

3) prace zaplanowane do wykonania są dofinansowywane z innych źródeł,

4) uzasadnia to opinia, o której mowa w § 5 ust.1.

§ 4.

1. Wniosek o dofinansowanie wykonania prac, o których mowa w § 1 ust. 2. powinien zawierać informacje określone w ust. 16 załącznika do uchwały Nr 29/97 oraz informacje potwierdzające spełnienie wymagań określonych w uchwale.

2. Wniosek o dofinansowanie wykonania prac o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 2. poza informacjami wymienionymi w ust. 1. powinien zawierać informacje dotyczące nazwy projektu programu i ewentualnie akcji kluczowej 5.PR daty ogłoszenia przez Komisję Europejską wezwania do złożenia projektów, nazwy koordynatora i współwykonawców projektu.

3. Wniosek składa się w Departamencie Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej urzędu Komitetu na formularzach według wzoru ustalonego przez Komitet.

§ 5.

1. Wnioski, o których mowa w § 4, po weryfikacji przez Departament Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej urzędu Komitetu opiniuje opiniodawczo-doradczy Zespół do Spraw Współpracy Naukowej i Naukowo-Technicznej z Zagranicą. Wnioski jednostek organizacyjnych działających w sieci FEMIRC lub IRC w Polsce opiniuje ponadto polski koordynator tej sieci.

2. Przewodniczący Komitetu w drodze decyzji, przyznaje środki finansowe na podstawie wniosków i opinii, o których mowa w ust. 1. Przyznane środki finansowe są przekazywane zainteresowanej jednostce organizacyjnej na podstawie umowy zawartej z Komitetem.

§ 6.

1. Jednostka organizacyjna, która otrzymała z Komitetu środki finansowe na podstawie § 5 ust. 2. jest zobowiązana do złożenia rocznego raportu z wykonanych prac w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku.

2. Raport składa się w Departamencie Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej urzędu Komitetu.

§ 7.

W sprawach nie uregulowanych w uchwale stosuje się przepisы uchwały Nr 29/97.

§ 8.

Traci moc uchwała Nr 3/99 Komitetu Badań Naukowych z dnia 20 stycznia 1999 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania środków finansowych na dofinansowanie realizacji zadań dotyczących uczestnictwa polskich zespołów naukowych w projektach Piątego Programu Ramowego Badań, Rozwoju i Prezentacji Unii Europejskiej w latach 1999-2002 (Dz.Urz. KBN Nr 1, poz. 3 i Nr 3, poz. 15).

§ 9.

Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEWODNICZĄCY
KOMITETU BADAŃ NAUKOWYCH
/-/ Andrzej Wiszniewski

Sprawozdania z posiedzeń plenarnych Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego:

Posiedzenie w dniu 28 października 1999 r.

1. Przedstawiono informacje o działalności Prezydium RG w okresie od 24 czerwca do 27 października 1999r., dotyczyły one: nowego projektu „Ustawy - prawo o szkolnictwie wyższym” (wersja z 2 września 1999 r.), który wymaga pilnego zaopiniowania i przedstawienia uwag; spraw z zakresu szkolnictwa wyższego będących przedmiotem zainteresowania komisji Sejmu i Senatu RP, prac KBN (do V Programu Ramowego zgłoszono do tej pory z Polski 509 propozycji badań, z czego na razie zakwalifikowano 102).

2. Przewodniczący Komisji Wyborczej prof. A. Morawiecki przedstawił wyniki wyborów do Rady Głównej VII kadencji na lata 1999-2002, które odbyły się 21 października br. Wybrano 50 osób, w tym 35 nauczycieli akademickich zatrudnionych na stanowisku profesora lub posiadających tytuł doktora habilitowanego, 10 nauczycieli akademickich posiadających stopień doktora oraz 5 studentów. Spośród 45 nauczycieli akademickich 13 reprezentuje uniwersytety, 9 uczelnie techniczne, po 4 reprezentuje akademie medyczne, rolnicze i ekonomiczne, po 3 osoby jest z uczelni pedagogicznych i wychowania fizycznego, 2 z uczelni zawodowych. Osoby te pochodzą z następujących ośrodków akademickich: Kraków (10 osób), Katowice (6), Lublin (6), Warszawa (5), Poznań (3), Wrocław (3), po 2 osoby są z Gdańska, Łodzi, Nowego Sącza i Torunia, po 1 osobie z Bydgoszczy, Częstochowy, Opola i Szczecina (bez studentów).

Uczelnie rolnicze reprezentują: prof. A. Dubas (AR Poznań), prof. K. Kosiniak-Kamysz (AR Kraków), prof. Cz. Lipecka (AR Lublin), dr J. Masłowski (AR Lublin).

3. Członkowie RG dokonali w tajnym głosowaniu wyboru przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej działającej przy Radzie Głównej w osobie prof. Marka Bojarskiego oraz 4 wiceprzewodniczących: Tadeusza Bojarskiego, Huberta Kołleckiego, Annę Gryniuk i Emila Pływaczewskiego. Wszyscy wybrani są profesorami nauk prawnych.

4. Pozytywnie zaopiniowano poselskie projekty ustaw o nadanie WSP im. J. Kochanowskiego w Kielcach nazwy Świętokrzyska Akademia Pedagogiczna im. J. Kochanowskiego w Kielcach oraz o nadanie WSP w Bydgoszczy nazwy Bydgoska Akademia Pedagogiczna im. Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Uczelnie te spełniają wszystkie warunki określone przez RG dla szkół wyższych ubiegających się o status Akademii.

5. Podjęto uchwałę w sprawie projektu budżetowego na rok 2000 w zakresie szkolnictwa wyższego, w której stwierdza się min „projekt budżetu na rok 2000 nie spełnia realistycznie określonych, co do wysokości i struktury planowanych

wydatków na szkolnictwo wyższe w zestawieniu z dynamicznym przyrostem jego zadań edukacyjnych, w tym z przewidywanymi na lata następne, jak i w odniesieniu do samej metodyki konstruowania budżetu, nie zapowiada generalnej zmiany, choć zawiera propozycje decyzji budżetowych utrwalających pozytywne procesy zainicjowane w tegorocznym budżecie resortu np. w dziedzinie inwestycji”. „Przyjęta w projekcie wysokość wydatków, wynosząca 0,82% planowanej wielkości PKB (wobec wydatków w obecnym roku na poziomie 0,81% PKB), co stanowi ich realny przyrost o 3,3%, wobec zakładanego wzrostu liczby studentów w uczelniach państwowych o 6,3% (na studiach dziennych o 7,7%), nie spowoduje odczuwalnego zahamowania systematycznego pogarszania się warunków kształcenia”. „..... z głęboką troską odnotowujemy, że planowane wydatki na wynagrodzenia osobowe, wraz z rezerwą przewidywaną na podwyżkę wynagrodzeń w państwowym szkolnictwie wyższym mają wzrosnąć nominalnie o 7%. Wobec dalszego wzrostu zadań edukacyjnych i planowanego na rok 2000 wskaźnika inflacji (5,7%), taka skala tych wydatków nie zapobiega dalszemu nasileniu się niekorzystnego zjawiska wieloletowości”.

6. Zaopiniowano 22 różnego typu wnioski jednostek organizacyjnych szkół wyższych (przekształcenia struktury, utworzenia nowych szkół wyższych, powołania nowych kierunków nauczania, zgody na prowadzenie studiów magisterskich, rozpatrzenia zażaleń na stanowisko RG odmawiające poparcia wniosku o utworzenie nowej szkoły lub kierunku kształcenia), głównie szkół niepaństwowych. Tylko część wniosków uzyskała opinie pozytywne (10), aż 12 wniosków rozpatrzono negatywnie.

7. Zaopiniowano pozytywnie minimalne wymagania programowe dla studiów magisterskich na następujących kierunkach kształcenia: ochrona kultury, psychologia, teologia.

8. Zaopiniowano 12 wniosków jednostek organizacyjnych szkół wyższych o przyznanie uprawnień do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego (9 wniosków uzyskało poparcie RG, 3 wnioski uznano za przedwczesne).

9. Zaopiniowano dokument „Rekomendacja UNESCO dotyczące statusu personelu nauczającego szkół wyższych”. Uznano, że jest on zgodny z polskim ustawodawstwem i rzeczywistą sytuacją środowisk akademickich.

10. Przyjęto protokół z poprzednich posiedzeń RG. Poinformowano, że ostatnie posiedzenie RG VI kadencji odbędzie się 25 listopada, natomiast pierwsze posiedzenie RG nowej VII kadencji odbędzie się 2 grudnia 1999 r.

Posiedzenie w dniu 25 listopada 1999 r.

1. Przedstawiono informacje o działalności Prezydium Rady w okresie od 27 października do 24 listopada 1999 r., między innymi o udziale w: pracach komisji Sejmu i Senatu RP, seminariach poświęconych organizacji nauki i szkolnictwa wyższego, inauguracji roku akademickiego na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (dawniej ATK).

2. Po długiej dyskusji i wniesieniu poprawek RG przyjęła „Stanowisko w sprawie podstawowych problemów ustroju szkolnictwa wyższego w Polsce”. Zawarto w nim kierunkowe propozycje będące efektem doświadczeń i przemyśleń członków Rady, poprzednich i obecnej kadencji oraz przyjętej zasady, że „RG” nigdy nie była miejscem artykułowania doraźnych grupowych interesów, a harmonijny i trwały rozwój wspólnoty akademickiej był celem wszystkich jej działań”. RG w tym dokumencie przedstawiła poglądy na temat roli, miejsca i warunków skutecznego funkcjonowania; Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, Akademickiej Komisji Akredytacyjnej, Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Wyższych. Wyrażono tam również przekonanie, że „powszechny i równy dostęp do wykształcenia winien być celem i osią, wokół której organizuje się system edukacyjny w Polsce. Projekt ustroju prawnego szkolnictwa wyższego należy zatem oceniać z perspektywy stopnia realizacji tych ważnych gwarancji konstytucyjnych”. „Rozwiązanie problemów finansowych kosztów kształcenia w szkołach wyższych w sposób możliwie najlepiej służący upowszechnianiu wykształcenia wyższego jest podstawowym problemem politycznym Ustawy – prawo o szkolnictwie wyższym i jedynym budzącym powszechne zainteresowanie. Bez względu na konieczność jest pozyskanie szerokiego poparcia społecznego i politycznego dla projektu przed wprowadzeniem go pod obrady parlamentu. Bez takiego poparcia stanie się on bowiem przedmiotem rozgrywek politycznych, co może odbić się niekorzystnie na jakości całej ustawy”. Rada Główna uważa, że „wytworzyła się obecnie skomplikowana i rozległa swoista szara strefa korodująca cały system, ale jednocześnie utrzymująca go w stanie pewnej równowagi. Niedostatecznie przemyślana, niezręczna interwencja może doprowadzić do zachwiania finansami, a nawet do katastrofy w wielu uczelniach”. W „Stanowisku” przedstawiono wiele postulatów i propozycji działań dla dobra i rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce. Tekst „Stanowiska” liczy 8 stron. Następnie przyjęto „Uchwałę w sprawie projektu Ustawy – prawo o szkolnictwie wyższym” (z drobnymi poprawkami i uzupełnieniami w stosunku do przygotowanego projektu). Uchwała zawiera dużo szczegółowych uwag i propozycji do projektu ustawy w wersji roboczej z 2 września 1999 r.

3. Przyjęto jednomyślnie wcześniej diskutowane i poprawiane w komisjach i sekcjach RG minimalne wymagania programowe dla studiów magisterskich następujących kierunków: stosunki międzynarodowe, dziennikarstwo i komunikacja społeczna, prawo kanoniczne (po zaopiniowaniu przez Komisję Nauki Episkopatu Polski), inżynieria środowiska.

4. Rozpatrzono aż 28 wniosków przedstawionych przez Komisję Rozwoju RG dotyczące utworzenia nowych szkół

niepublicznych, nowych kierunków i specjalności kształcenia, zażalenia i odwołania na negatywne opinie RG (znaczną część spraw rozpatrzono negatywnie).

5. Rozpatrzono i zaopiniowano 15 wniosków przedstawionych przez Komisję Kadrową RG o nadanie uprawnień jednostkom szkół wyższych do prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego na stopień naukowy doktora i doktora habilitowanego (wnioski w części rozpatrzono pozytywnie, inne uznano za przedwczesne).

6. Przyjęto „Sprawozdanie z działalności RGSzW w 1998 r.” (53 strony tekstu i 28 stron wykazu uchwał i stanowisk przygotowanych w okresie sprawozdawczym). RG w 1998 r. obradowała w pełnym składzie 10 razy, odbyło się 13 posiedzeń Prezydium oraz 110 zebrań komisji i sekcji. Podjęto 202 uchwały oraz zajęto stanowisko w 26 sprawach. Ilościowo dominowało opiniowanie spraw organizacyjnych szkół wyższych, głównie niepaństwowych, opiniowanie wniosków o uprawnienia do nadawania stopni naukowych. Często dyskutowano na temat kondycji ekonomicznej szkolnictwa i płac nauczycieli akademickich. Tematem, który zajmował dużo miejsca i czasu pracy RG była ustawa o szkolnictwie wyższym.

7. Przyjęto do wiadomości tekst autorstwa Przewodniczącego RG Prof. Andrzeja Pelczara „Kilka uwag o pracach Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego VI kadencji (1996-1999)”, w którym zawarł osobiste refleksje o sukcesach RG, niedostatkach i problemach, które musi podjąć nowa Rada, wybrana na VII kadencję, na lata 1999 – 2002.

8. Zwrócono na znaczące i bardzo interesujące artykuły w „Forum Akademickim” z listopada br., „Granice absurdu” P. Kieracińskiego o oszustwach naukowych i problemach osób je ujawniających, a nie sprawcach oszustw i plagiatów oraz na wywiad z prof. A. Pelczarem pt. Rewolucje są nieskuteczne – dotyczące przyszłej roli AKA i KRASP-u.

9. Przewodniczący RG przekazał bardzo serdeczne podziękowania dla pracowników Biura RGSzW za wzorową obsługę prac Rady w związku z kończącą się kadencją.

10. Przed rozpoczęciem posiedzenia plenarnego RG odbyło się uroczyste spotkanie z Ministrem Edukacji Narodowej Prof. Mirosławem Handke w Jego gabinecie z członkami Rady, w związku z zakończeniem kadencji. Minister wyraził uznanie dla pracy Rady, która Jego zdaniem była bardzo pomocna w kierowaniu całym obszarem szkolnictwa wyższego oraz służyła dobru i rozwojowi uczelni i wspólnoty akademickiej. Wszystkim członkom Rady Głównej Minister wręczył pisemne podziękowania oraz przyznał nagrody.

11. Piszący te słowa zakończył również pracę w Radzie Głównej, w związku z tym przekazuję podziękowania Redakcji „Biuletynu KKN Solidarność” za umieszczanie sprawozdań z posiedzeń plenarnych RG, które z konieczności były dość lakonicznie i zbyt „suche”, a przez pośpiech w ich przygotowaniu – redakcyjnie „niewyszlifowane”.

STUDIA DOKTORANCKIE A EMERYTURY

2.08.br Zarząd Główny Krajowego Stowarzyszenia Uczniów wstąpił do Ministra Edukacji Narodowej w związku z odmowami zaliczenia okresu studiów doktoranckich przez ZUS. Ministerstwo udzieliło odpowiedzi już 16.08 a 19.08 delegacja Zarządu Głównego KSU (Prezes Daniel Korona i wiceprezes Krystyn Bernatowicz) spotkała się z kierownictwem resortu Ministerstwa Edukacji Narodowej (wiceminister Wojciech Książek, dyr. Popłonkowski, dyr. Krzysztof Kawęcki. Przedmiotem spotkania były kwestie studiów doktoranckich i ustawy o szkolnictwie wyższym. Obie strony zgodziły się, że studia doktoranckie powinny być zaliczone do okresu emerytalnego. MEN w związku z wprowadzeniem prac nad nowelizacją ustawy o emeryturach i ren-

tach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponowił wniosek o wprowadzenie zaliczalności okresu studiów doktoranckich do okresów, od których zależą uprawnienia emerytalne. W przypadku gdyby wniosek przedłożony w przedmiotowej sprawie ponownie został pominięty, stosowne regulacje zostaną umieszczone w projektowanej ustawie prawo o szkolnictwie wyższym. KSU ze swej strony wystąpi do Prezesa ZUS z propozycją uznania studiów doktoranckich jako okres wykonywania działalności twórczej podlegającej ubezpieczeniu społecznemu na podstawie art.6 ust.2 pkt 9 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co też Zarząd Główny uczynił 23 sierpnia br.

Zarząd Główny
Krajowego Stowarzyszenia Uczniów
/-/Daniel Korona
Warszawa, dn. 15.11. 1999 r.

Z Komisji Zakładowych

KOMISJA POROZUMIEWAWCZA NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

LUBELSKIEGO OŚRODKA NAUKOWEGO

Plac M.C-Skłodowskiej 5, 20-031 Lublin, tel/fax (0-81) 537-51-08

kol. Janusz Sobieszkański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”

Komisja Porozumiewawcza Lubelskiego Ośrodka Naukowego NSZZ „Solidarność” w Lublinie ponownie prosi o przeanalizowanie możliwości podjęcia kroków prawnych zmierzających do „odtajnienia wysokości wynagrodzeń indywidualnych w państwowych uczelniach wyższych w Polsce”.

4 lata temu zgłosiliśmy podobną prośbę niestety nie zostały poczynione odpowiednie kroki w tym kierunku. Ostatnie Seminarium polsko-amerykańskie przekonało nas o słuszności naszych żądań.
Uzasadnienie:

Jest powszechną zasadą i praktyką w uczelniach publicznych USA (rządowych i federalnych) opłacanych z pieniędzy podatników, że wysokość indywidualnych zarobków wszystkich pracowników jest jawna i podawana corocznie w postaci biuletynów powszechnie dostępnych w biurach i bibliotekach uniwersyteckich.

Uzasadnione jest to między innymi tym, aby obywatele płacący podatki mogli kontrolować jak one są rozdysponowane przez organa rządowe i federalne w zakresie publicznego szkolnictwa wyższego. Zasadę tą potwierdzili goście Seminarium prof. W. Scheuerman i Perry Robinson. Podobne zasady obowiązują w kilku krajach Wspólnoty Europejskiej.

Stosowany w Polsce zakaz ujawniania wysokości indywidualnych wynagrodzeń i ich pochodnych (13 pensji) motywowany naruszeniem dóbr osobistych (poparty orzeczeniem Izby Administracyjnej pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN z dnia 16 lipca 1993 roku) jest więc według nas niezasadny i godzi w zasadę jawności działania instytucji opłacanych z budżetu państwa.

Prosimy o nadanie naszemu wnioskowi drogi legislacyjnej po obróbce prawnej tak aby płace w państwowych uczelniach wyższych były jawne.

Przewodniczący KPLON
NSZZ „Solidarność”
/-/ dr Józef Kaczor
Lublin, 18.11.1999 r.

KOMISJA ZAKŁADOWA AKADEMII GÓRNICZO-HUTNICZEJ

IM. STANISŁAWA STASZICA NSZZ „S”

Al. Mickiewicza 30, 30-059 Kraków

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”

Dr Jerzy Olędzki

Przesyłam do Pana wiadomości stanowisko Komisji Zakładowych Wyższych Uczelni Krakowa na temat projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”. Otrzymali je również Marszałek Sejmu i Przewodniczący

Komisji Krajowej oraz Stefan Kubowicz i Janusz Sobieszczański.

Do Przewodniczącego KSN wystąpiliśmy również z usilną prośbą o zorganizowanie spotkania z Mariąnem Krzaklewskim na temat dalszych losów ustawy.

Z sympatią

Przewodniczący Komisji Zakładowej

/-/ Piotr Lewandowski

Kraków, 16.11.1999 r.

NSZZ „S” WYŻSZYCH UCZELNI KRAKOWA

Premier Rządu RP

Profesor Jerzy Buzek

Szanowny Panie profesorze,

W dniu 25 czerwca 1999 roku przekazaliśmy na ręce Pana Profesora stanowisko Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” Wyższych uczelni Krakowa na temat projektu Ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”.

Ze zdumieniem stwierdzamy, że ostatni projekt ustawy (z dnia 6.09.br) przedstawiony przez ministra Edukacji Narodowej – a jest to siódma z kolei wersja – jest gorszy od poprzednich i w istocie szkodliwy dla funkcjonowania szkół wyższych, a mamy uzasadnione obawy, że właśnie on zostanie przedłożony do akceptacji Radzie Ministrów.

Projekt oceniamy negatywnie i jesteśmy zdecydowanie przeciwni nadaniu mu rangi ustawy.

Nie możemy popierać ustawy niedemokratycznej, zawierającej nieprecyzyjne zapisy, ignorującej nabyte prawa pracownicze, sprzecznej z ustawą o związkach zawodowych i negatywnie odbieranej przez środowisko akademickie.

Szkoła wyższa jest specyficznym miejscem twórczej pracy wszystkich nauczycieli akademickich i studentów. Nie może stać się „profesorskim folwarkiem”.

Spoleczność akademicka jest niepodzielna i taki jest duch obowiązującej ustawy.

Na naszych uczelniach mamy wspaniałych profesorów, ale mamy również takich, którzy od wielu lat z nauką zerwali wszelkie kontakty i w tej chwili ich główną troską jest pilnowanie czy na konto osobiste regularnie dokonywane są przelewy od licznych pracodawców.

Uważamy, że winę za taki stan rzeczy ponosi aktualny system finansowania (niedofinansowania) szkolnictwa wyższego. Proponowana ustawa tych patologii nie usunie, bowiem nie ma w tym projekcie sposobów na ich zlikwidowanie. Są natomiast zapisy restrykcyjne w stosunku do nauczycieli akademickich nie posiadających tytułu naukowego.

Wszystkich tych niebezpieczeństw unika projekt ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” opracowany przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”.

Oczekujemy, że posłowie Akcji Wyborczej Solidarność wprowadzą projekt KSN pod obrady Sejmu RP.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Uniwersytet Jagielloński

/-/ Jan Szczeklik

Akademia Sztuk Pięknych

/-/ Roman Łodziński

Akademia Wychowania Fizycznego

/-/ Jolanta Stokłosa

Akademia Rolnicza

/-/ Józef Suliński

Akademia Pedagogiczna

/-/ Jan Fróg

Akademia Ekonomiczna

/-/ Jolanta Juza

Akademia Górniczo-Hutnicza

/-/ Piotr Lewandowski

Politechnika Krakowska

/-/ Janusz Zajęcki

Wyższa Szkoła Teatralna

/-/ Krzysztof Pernal

Collegium Medicum UJ

/-/ Krystyna Kieresińska-Klimczak

Akademia Muzyczna

/-/ Krzysztof Latała

R.S.V.P. Komisja Zakładowa NSZZ „S”

Uniwersytetu Jagiellońskiego

31-007 Kraków, ul. Gołębia 24

Kraków, 10.11.1999 r.

UCHWAŁA
Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” Warszawskich Szkół Wyższych
z dnia 16 listopada 1999 r.
w sprawie projektów Ustawy o Szkolnictwie Wyższym

Polskie Szkolnictwo Wyższe znajduje się w przededniu wprowadzenia w życie nowej Ustawy o Szkolnictwie Wyższym.

W czerwcu br., w okresie bardzo niedogodnym dla Uczelni Wyższych, środowisku akademickiemu przedstawiony został projekt nowej Ustawy autorstwa Ministerstwa Edukacji Narodowej. Projekt ten został źle oceniony przez środowisko akademickie, w tym przez władze wielu Uczelni oraz Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” Wyższych Uczelni.

Obecnie Ministerstwo Edukacji Narodowej, przy współudziale Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich przygotowuje poprawioną wersję Ustawy, która ma już bezpośrednio trafić pod obrady Rządu RP.

Domagamy się stanowczo przedstawienia przez Ministra Edukacji Narodowej aktualnego, zmienionego projektu Ustawy środowisku - akademickiemu i Komisjom Zakładowym NSZZ „Solidarność” w Wyższych Uczelniach, przed przekazaniem projektu pod obrady Rządu i Sejmu RP. Chcemy poznać nową wersję projektu by wyrazić a nim naszą opinię lub wnieść nasze uwagi.

Domagamy się także skierowania przez Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” i Przewodniczącego AWS M. Krzaklewskiego pod obrady Sejmu RP, za pośrednictwem Klu-

bu Parlamentarnego AWS projektu Ustawy o Szkolnictwie Wyższym opracowanego przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”, projektu popartego przez Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” Wyższych Uczelni - jako projektu równorzędnego z projektem Ministerstwa Edukacji Narodowej.

*Za zgodność: Przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Politechniki Warszawskiej
/-/ Zygmunt Trzaska-Durski*

Powyższy tekst został jednomyślnie przyjęty przez Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” – Akademii Medycznej, Akademii Muzycznej, Akademii Teatralnej, Akademii Sztuk Pięknych, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, Politechniki Warszawskiej, Szkoły Głównej Handlowej, Uniwersytetu Warszawskiego, Wyższej Szkoły Pedagogiki Specjalnej.

Zwracamy się do Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” wszystkich Akademickich Szkół Wyższych o poparcie tej Uchwały. Sprawa jest pilna – w związku z tym prosimy o informacje do 15 grudnia br.!

Wyrazy poparcia prosimy przysyłać na adres Komisji Zakładowej „S” Politechniki Warszawskiej listownie lub faxem.

Przewodniczący K.Z. NSZZ „Solidarność”
Politechniki Warszawskiej
/-/ Zygmunt Trzaska-Durski

UCHWAŁA

**Zakładowego Zebrania Delegatów Organizacji Zakładowej NSZZ „Solidarność”
w Politechnice Warszawskiej**
z dnia 10 grudnia 1999 r.
w sprawie projektów Ustawy o Szkolnictwie Wyższym

Funkcjonowanie i rozwój Szkolnictwa Wyższego w Polsce wymaga szybkiego wprowadzenia nowych regulacji prawnych i zapewnienia szkołom odpowiednich środków finansowych.

W czerwcu br., w okresie bardzo niedogodnym dla Uczelni Wyższych, środowisku akademickiemu przedstawiony został projekt nowej Ustawy autorstwa Ministerstwa Edukacji Narodowej. Projekt ten został źle oceniony przez środowisko akademickie, w tym przez władze wielu Uczelni oraz Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” Wyższych Uczelni i z tą opinią się utożsamiamy.

Obecnie Ministerstwo Edukacji Narodowej, przy współudziale Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich przygotowuje poprawioną wersję Ustawy, która ma już bezpośrednio trafić pod obrady Rządu RP.

Domagamy się stanowczo przedstawienia przez Ministra Edukacji Narodowej nowego projektu Ustawy -

środowisku akademickiemu i Komisjom Zakładowym NSZZ „Solidarność” w Wyższych Uczelniach, w terminie umożliwiającym, merytoryczną dyskusję nad tym projektem, zanim stanie się on przedmiotem decyzji Rządu i Parlamentu.

Domagamy się od Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” i Przewodniczącego AWS M. Krzaklewskiego doprowadzenia do skierowania pod obrady Sejmu RP, za pośrednictwem Klubu Parlamentarnego AWS, projektu Ustawy o Szkolnictwie Wyższym opracowanego przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”, projektu popartego przez Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” Wyższych Uczelni - jako projektu równorzędnego z projektem Ministerstwa Edukacji Narodowej.

Za zgodność:
Przewodniczący K.Z. NSZZ „Solidarność”
Politechniki Warszawskiej
/-/ Zygmunt Trzaska-Durski

Uchwała została przekazana 10.12.1999 r. XI Krajowemu Zjazdowi Delegatów NSZZ „Solidarność” we Władysławowie. (RED.)

Krystyna Andrzejewska

Przewodnicząca Komisji ds. Legislacyjnych KSN NSZZ „Solidarność”

61-712 Poznań, ul. Wieniawskiego 1

tel./fax (0-61) 536 698, tel. (0-61) 538 251 w 362

Poznań, dnia 2 grudnia 1999 roku

**W imieniu Komisji ds. Legislacyjnych Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” –
przedkładam następujące uwagi do projektu:**

USTAWA z dnia., o zmianie ustawy - **Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw.**
druk nr 1423 z dnia 7 października 1999 roku.

Proponowana zmiana dotyczy **Działu jedenastego - Układy zbiorowe pracy.**

Art. 238 §1 pkt. 1. określa organizacje związkowe ponadzakładowe do zawierania ponadzakładowych układów zbiorowych pracy. **pkt. 2.** należałoby zapisać pojęcie **organizacji związkowej rozumianej jako osobę prawną określoną w rozdziale 4 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych - tj. zakładowa organizacja związkowa lub międzyzakładowa** organizacja związkowa, które to organizacje są stroną do zawierania zakładowych układów zbiorowych pracy.

Art. 241¹⁶ § 1 propozycja: Jeżeli pracowników, dla których ma być zawarty układ ponadzakładowy, reprezentuje więcej niż jedna organizacja związkowa, rokowania w celu zawarcia układu prowadzą działające wspólnie poszczególne organizacje związkowe lub ich wspólna reprezentacja.

Uzasadnienie zmiany kolejności dotyczącej udziału związków zawodowych.

Obowiązująca ustawa z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych nie nakłada obowiązku ani możliwości utworzenia wspólnej organizacji związkowej na poziomie ponadzakładowy. Powołanie wspólnej organizacji związkowej w świetle przepisów ustawy o związkach zawodowych, dotyczy tylko organizacji związkowych działających w zakładzie pracy tj. zakładowych organizacji związkowych lub międzyzakładowych organizacji związkowych. Taka kolejność zapisu proponowana przez organ wnoszący o zmianę może spowodować w przyszłości kłopoty natury formalnej jak zawrzeć takie porozumienie o powołaniu wspólnej ponadzakładowej organizacji związkowej; co w następstwie może stanowić nawet utrudnienie w rozpoczęciu stosownych negocjacji.

w § 2 proponuję wprowadzenie zapisu po „..... w § 1, do prowadzenia rokowań są uprawnione organi-

zacje, które przystąpiły do rokowań na podstawie pisemnej zgody.

Art. 241²² i kolejne - dotyczą zakładowych układów zbiorowych pracy.

Skreślenie art. 241²² spowoduje możliwość zawierania zakładowych układów zbiorowych w państwowej sferze budżetowej czyli również w szkołach wyższych.

W związku z tymi zmianami proponowanymi w rozdziale III - należy przede wszystkim uporządkować nazwy organizacji związkowych występujących w ustawie o związkach zawodowych uprawnionych do zawierania zakładowego układu zbiorowego pracy do zapisu proponowanego przez komisję w art. 238 w pkt. 2. 1. i dokonać takich zmian w poszczególnych art. obejmujących zakładowy układ zbiorowy pracy wprowadzając następujące brzmienie: „zakładowe organizacje związkowe lub międzyzakładowe organizacje związkowe”.

Reasumując:

Proponowane zmiany w Dziale jedenastym - Układy zbiorowe pracy, a w szczególności zmiana w Rozdziale III - Zakładowy układ zbiorowy pracy – jest zmianą korzystną dla podmiotów zaliczanych w przeszłości i obecnie do państwowych jednostek sfery budżetowej Taka zmiana pozwoli w przyszłości zawierać w szkołach wyższych zakładowy układ zbiorowy' pracy w przypadku braku obowiązku wydawania przez właściwego ministra stosownych aktów prawnych normujących kwestie wynagrodzeń pracowników szkół wyższych.

Kwestie zmiany liczebności członków związku zawodowego np. – o których mowa w art. 241¹⁷ powinny być przedmiotem odrębnego stanowiska Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,

Przewodnicząca

/-/ Krystyna Andrzejewska

UZGADNIANIE SYSTEMU WYNAGRADZANIA ORAZ ZWIĄZANYCH Z NIM REGULAMINÓW

(opracowane na podstawie przepisów prawa pracy oraz wykładni podanej w uchwale Sądu Najwyższego)

Ustawa o związkach zawodowych wprowadza regulację:

„Art. 27. 3. Zakładowy system (zasady) wynagrodzenia i związane z nim regulaminy nagród i premiovania są ustalane i zmieniane w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową; dotyczy to również zasad podziału środków na wynagrodzenia dla pracowników zatrudnionych w państwowej jednostce sfery budżetowej.

Art. 28. Pracodawca jest obowiązany udzielić na żądanie związku zawodowego informacji niezbędnych do prowadzenia działalności związkowej, w szczególności informacji dotyczących warunków pracy i zasad wynagradzania.”

W sprawach ustalania zasad wynagradzania i ustalania regulaminów nagród i premiovania tryb postępowania pracodawcy nie ogranicza się tylko (jak to się często zdarza w praktyce) do powiadomienia związków zawodowych o podjętej decyzji, ani nawet do zasięgnięcia opinii czy uzyskania zgody związków zawodowych na propozycję pracodawcy, lecz obejmuje również rozmowy i rokowania z przedstawicielami związku działającego w zakładzie pracy. Rozmowy te i rokowania powinien zainicjować pracodawca w celu zapewnienia czynnego udziału związku zawodowego w procedurze współdziałania polegającej na uzgodnieniu z nim treści **obligatoryjnych** aktów określających zasady wynagradzania w zakładzie pracy.

Pojęcie „wyrażenie zgody” na określoną czynność prawną nie jest tożsame z pojęciem „działania w uzgodnieniu”, mimo że obie te instytucje prawne należą do grupy form współdziałania określonych podmiotów. Wyrażenie zgody organizacji związkowej byłoby wyrażeniem woli organu współdziałającego, **nie mającym samodzielnego znaczenia dla wywołania skutku prawnego** uzależnionego od „działania w uzgodnieniu” - stanowiąc wyłącznie element współdziałania związku, poprzedzający podjęcie określonej czynności prawnej przez pracodawcę (np. przy rozwiązywaniu stosunku pracy z członkiem komisji zakładowej).

„W uzgodnieniu”, zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonego w Uchwale z dnia 28 maja 1998 r., sygn. akt III ZP 13/98, mieści się tryb wspólnego działania oznaczonych przez prawo podmiotów podejmujących współdziałania w opracowaniu projektu decyzji pracodawcy, **a nie tylko wyrażenie zgody na jego propozycję**. Pracodawca jest podmiotem decydującym, a podmiotem współdziałającym orga-

nizacja związkowa. Oba te podmioty mają więc odmienną pozycję prawną - decydującą i współdziałającą. Prawny obowiązek zorganizowania współdziałania ciąży na pracodawcy. To on powinien zainicjować, przygotować i przedłożyć organizacji związkowej potrzebne obliczenia i materiały niezbędne do podjęcia rozmów i rokowań w celu wypracowania **wspólnego** stanowiska z przedstawicielami związku zawodowego. Ma to prowadzić, **w ramach obowiązującego prawa**, do zgodnego z wolą stron ukształtowania tekstu aktu zawierającego zasady wynagradzania (premiowania, nagradzania) zaaprobowane przez wszystkich partnerów uzgodnień i **nie wzbudzających ich sprzeciwów i zastrzeżeń**.

W toku rokowań możliwa jest rozbieżność stanowisk między pracodawcą a związkiem zawodowym. Możliwy jest także taki konflikt między stronami, który doprowadzi do impasu w postępowaniu uzgadniającym. W takiej sytuacji należy kontynuować dialog dla skorygowania partykularnych interesów z interesem społecznym w zgodności z prawem. Celem dialogu powinno być doprowadzenie do rozwiązań kompromisowych, uznanych za optymalne przez partnerów negocjacji.

Na pracodawcy spoczywa, w razie gdy doszło do ustalenia wspólnie uzgodnionego tekstu, zamieszczenie w tekście regulaminu wynagradzania (premiowania, nagród) tych uzgodnionych rozstrzygnięć oraz wzmianki o wspólnym uzgodnieniu tekstu.

Brak zgody partnerów uzgodnień oznacza **brak warunków do legalnego ustalenia zasad wynagradzania i powoduje brak podstaw do obliczenia, ustalenia i wypłaty świadczenia pracownikom** (art. 9 K.p.). Skoro wykonanie przez pracodawcę powierzonych mu kompetencji jest uzależnione od przeprowadzenia rokowań z przedstawicielami związku zawodowego i zaaprobowania w wyniku tych rokowań treści zakładowych przepisów płacowych w zakresie wysokości poszczególnych funduszy, zadań oraz zasad przyznawania świadczeń w ramach środków na wynagrodzenia osobowe w zakładzie pracy, to bez tych postanowień nie może on wydać decyzji o zasadach wynagradzania. Za wydanie decyzji niezgodnej z prawem i z naruszeniem postępowania uzgadniającego dyrektor Instytutu może ponieść odpowiedzialność służbową i spowodować spór zbiorowy. Działający w zakładzie pracy związek zawodowy ma prawo domagać się od dyrektora wykonania spoczywającego na nim obowiązku ustalenia zasad wynagradzania w postępowaniu uzgadniającym. Takie samo prawo służy

pracodawcy wobec związku zawodowego. Nie może się on uchylić od podjęcia współdziałania w uzgodnieniach zasad wynagradzania, premiovania i nagradzania i od wyrażenia swego stanowiska w tych sprawach. Przedstawiciele związku zawodowego nie mogą zachowywać się milcząco i odmówić podjęcia rokowań.

W trakcie rokowań mają zastosowanie odpowiednio przepisy odpowiednich regulacji Działu Jedenastego Kodeksu pracy, a w szczególności regulacje zawarte w:

Art. 241². § 1. Zawarcie układu następuje w drodze rokowań.

§ 2. Podmiot występujący z inicjatywą zawarcia układu jest obowiązany powiadomić o tym każdą organizację związkową reprezentującą pracowników, dla których ma być zawarty układ, w celu wspólnego prowadzenia rokowań przez wszystkie organizacje związkowe.

§ 3. Strona uprawniona do zawarcia układu nie może odmówić żądaniu drugiej strony podjęcia rokowań:

- 1) w celu zawarcia układu dla pracowników nie objętych układem,
- 2) w celu zmiany układu uzasadnionej istotną zmianą sytuacji ekonomicznej bądź finansowej pracodawców lub pogorszeniem się sytuacji materialnej pracowników,
- 3) jeżeli żądanie zostało zgłoszone nie wcześniej niż 60 dni przed upływem okresu, na jaki układ został zawarty, albo po dniu wypowiedzenia układu.

Art. 241³. § 1. Każda ze stron jest obowiązana prowadzić rokowania w dobrej wierze i z poszanowaniem słuszych interesów drugiej strony. Oznacza to w szczególności:

- 1) uwzględnianie postulatów organizacji związkowej uzasadnionych sytuacją ekonomiczną pracodawców,
- 2) powstrzymanie się od wysuwania postulatów, których realizacja w sposób oczywisty przekracza możliwości finansowe pracodawców,

- 3) poszanowanie interesów pracowników nie objętych układem.

§ 2. Strony układu mogą określić tryb rozstrzygnięcia kwestii spornych związanych z przedmiotem rokowań lub innych spornych zagadnień, które mogą wyłonić się w trakcie tych rokowań. W takim przypadku nie mają zastosowania przepisy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, chyba że strony postanowią o ich stosowaniu w określonym zakresie.

Art. 241⁴ § 1. Pracodawca jest obowiązany udzielić przedstawicielom związków zawodowych prowadzącym rokowania informacji o swojej sytuacji ekonomicznej w zakresie objętym rokowaniami i niezbędnym do prowadzenia odpowiedzialnych rokowań. Obowiązek ten dotyczy w szczególności informacji objętych sprawozdawczością Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 2. Przedstawiciele związków zawodowych są obowiązani do nieujawniania uzyskanych od pracodawcy informacji, stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

§ 3. Na żądanie każdej ze stron może być powołany ekspert, którego zadaniem jest przedstawienie opinii w sprawach związanych z przedmiotem rokowań. Koszty ekspertyzy pokrywa strona, która żądała powołania eksperta, chyba że strony postanowią inaczej.

§ 4. Przepisy § 1-3 nie naruszają przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej.

Te same zasady obowiązują przy uzgadnianiu regulaminu dotyczącego świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i przyznawania tych świadczeń zgodnie z ustawą o związkach zawodowych:

Art. 27. 1. Ustalanie zasad wykorzystania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, w tym podział środków z tego funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności, ustala pracodawca w regulaminie uzgodnionym z zakładową organizacją związkową.

2. Przyznawanie pracownikom świadczeń z funduszu, o którym mowa w ust. 1, dokonywane jest w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową.

Przewodniczący Komisji Interwencji
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"

Edward Krauze

SPRAWOZDANIE z działalności bieżącej Funduszu Stypendialnego „Kresy”

Skład Rady Funduszu Stypendialnego „Kresy”:

1. Krzysztof Schmidt-Szałowski - przewodniczący
2. Barbara Jakubowska - skarbnik
3. Irena Gronowska
4. Jan Jastrzębski

Fundusz Stypendialny ma pod swoją opieką dwoje stypendystów, którzy otrzymują stypendia na podstawie porozumień zawartych przez Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność” ze sponsorami.

1. Edyta Dmuchowska, obywatelka łotewska, studentka Uniwersytetu Warszawskiego na trzyletnich studiach licencjackich (specjalność: edukacja początkowa), obecnie na trzecim roku studiów. Korzysta z trzyletniego stypendium przyznanego przez Gminę Warszawa-Bemowo.

2. Aleksander Łysiuk, obywatel białoruski, student Politechniki Warszawskiej, Wydział Inżynierii Produkcji, obecnie na drugim roku studiów. Korzysta ze stypendium ufundowanego przez firmę Phillips Lighting Poland S.A. w Pile.

Oboje stypendiści kontynuują pomyślnie studia zgodnie z programem.

Ponadto organizuje się pomoc doraźną dla młodzieży polskiej z krajów sąsiednich, (Białorusi, Litwy, Ukrainy) studiującej w Polsce.

Zestawienie wpływów i wydatków w roku 1999 na dzień 10.11.1999 r. zamyka się saldem 2 012 zł 59 gr. Roczne zestawienie wpływów i wydatków Funduszu Stypendialnego „KRESY” zostanie przedstawione po zamknięciu roku kalendarzowego 1999.

Pozycja 4 po stronie Wpływów: „Wpłaty za cegiełki” jest wynikiem kontynuowania, za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, akcji sprzedaży „cegiełek” wydrukowanych w 1998 r. Z ogólnej liczby „cegiełek” o wartości 10 000 zł sprzedano dotychczas część o wartości 5 320 zł. Termin zakończenia akcji upływa 31 grudnia bieżącego roku. Część uzyskanych tą drogą środków została w roku ubiegłym, na podstawie uchwał Rady Funduszu, przeznaczona na pomoc doraźną dla młodzieży polskiej z krajów sąsiednich, studiującej w Polsce.

Szczegółowe rozliczenie nastąpi po zakończeniu akcji.

Warszawa, dn. 10.11.1999 r

Przewodniczący Rady Funduszu
/-/ K. Schmidt-Szałowski

Przewodniczący Komisji Interwencji
KSN NSZZ „Solidarność”

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI KOMISJI INTERWENCJI W okresie styczeń 1998 r. – listopad 1999 r.

W sprawozdawczym okresie Komisja Interwencji odpowiedziała na 738 listów (e-mail) przysyłanych przez Komisje Zakładowe i członków związku. Pytania zawarte w tych listach dotyczyły na ogół spraw interwencyjnych - prośby o opinie prawne, o interwencje itd.. Oprócz tego w trzech sprawach dotyczących: zwolnienia z pracy członka Rady KSN, zwolnienia z pracy adiunkta w UMCS i fałszerstwa naukowego w Akademii Medycznej we Wrocławiu korespondencja obejmuje łącznie 154 listy (e-mail).

Komisja wysłała w tym okresie 89 oficjalnych pism - wystąpień do sądów pracy, do ministrów, rektorów wyższych uczelni i dyrektorów instytutów naukowych.

Komisja uczestniczyła w roli mediatora lub negocjatora w czterech sporach zbiorowych - wszystkie zakończone pomyślnie.

Komisja 12 razy uczestniczyła w rozmowach Komisji Zakładowych z pracodawcami dot. przestrzegania prawa pracy i prawa związkowego oraz stosowania normy 50%.

Komisja w 12 sprawach występowała w charakterze pełnomocnika procesowego w obronie praw pracowniczych. Pięć procesów jeszcze się toczy. W jednym przypadku Komisja zrezygnowała z reprezentowania pracownika przed sądem (w toczącym się procesie).

Komisja w 1999 r. zorganizowała i przeprowadziła szkolenia z prawa pracy - łącznie 24 godz. wykładów. W wykładach uczestniczyło średnio po ok. 45 osób. Konspekty z tych szkoleń były drukowane w „Biuletynie KSN”.

Komisja pełniła w każdy wtorek dyżury interwencyjne w siedzibie KSN udzielając porad prawnych.

Wielką pomocą w działalności Komisji Interwencji służyła Pani mecenas Łucja Bartold-Studniarska, z którą Komisja, w razie potrzeby, uzgadniała wykładnię prawa.

Komisja działa niestety dalej w składzie jednoosobowym.

Przewodniczący Komisji Interwencji
/-/ Edward Krauze

„Kronika Sejmowa – poprosiła o refleksje na temat minionych dwóch lat pracy sejmowej II kadencji rzeczników prasowych i posłów odpowiedzialnych na kontakty z prasą w klubach i kołach poselskich”.

Piotr Żak – rzecznik prasowy Klubu Parlamentarnego Akcji Wyborczej Solidarność

Minęły 2 lata od wyborów parlamentarnych, w których AWS odniosła znaczące zwycięstwo, dwa lata od utworzenia rządu koalicji AWS-UW pod kierownictwem premiera Jerzego Buzka. Obecnie rządzącej koalicji udało się wdrożyć w życie cztery wielkie reformy, czego niestety nie udało się dokonać poprzednio rządzącej koalicji SLD-PSL. Najwidoczniej okres czterech lat trwania kadencji Sejmu RP to zbyt mało dla posłów Sojuszu Lewicy Demokratycznej.

Ogromnym osiągnięciem AWS była realizacja kilkuletnich starań o ratyfikowanie umowy międzynarodowej ze Stolicą Apostolską. Konkordat wreszcie został ratyfikowany. Wbrew obawom naszych politycznych oponentów, dokument ten spełnił oczekiwania społeczeństwa, a Polska nie stała się "państwem wyznaniowym".

Kolejnym wielkim sukcesem koalicji AWS-UW było przeprowadzenie reformy administracji państwa. Głównym jej celem była decentralizacja władzy i oddanie jej części w kompetencje samorządów terytorialnych. To spowodowało pobudzenie lokalnych i regionalnych inicjatyw, zwiększyło efektywność działania urzędów administracji państwowej. W trakcie tworzenia jest rządowy projekt ustawy o referendum lokalnym, dzięki któremu obywatele będą mieli bezpośredni wpływ na decyzje samorządu.

Ściśle z tzw. reformą samorządową jest powiązana reforma edukacji. Powstał nowy szczebel w systemie kształcenia - gimnazja. Szkoły i placówki oświatowe uzyskały samodzielność finansową. Elementy tej reformy spowodowały także aktywny udział rodziców i samorządów lokalnych w życiu szkoły.

Andrzej Potocki - rzecznik prasowy Klubu Parlamentarnego Unii Wolności

Trudno sobie wyobrazić polską politykę bez stałych relacji z prac Sejmu. Korytarze i ściany Parlamentu rozpoznaje bez trudu chyba każdy Polak, nawet jeśli nigdy nie był w Warszawie. I wielu spośród nich, choć złości się widząc pustawą salę posiedzeń lub słysząc komunały, jakimi czasem wszyscy raczymy się w Wysokiej Izbie, nie wyobraża sobie śledzenia codziennych wydarzeń bez dobrze znanego otoczenia.

I jeśli śledzi je uważnie, to może zauważyć, że polska polityka spowszedniała i dojrzała. Trudno wyobrazić sobie w tej kadencji całonocne posiedzenia, trzymające w napięciu niemal cały kraj. Nie ma już gorących debat na temat aborcji czy kształtu korony w godle państwowym. Najbardziej efektowni sejmowi mówcy też jakby zamilkli. Sejm przestał być teatrem. Stał się po prostu miejscem pracy. I choć nie jest to już tak fascynujące miejsce, jak w ubiegłych kadencjach, to przecież stając się po prostu miejscem, w którym się pracuje - i to ciężko - daje świadectwo polskim zmianom. To one doprowadziły do sytuacji, w której do Parlamentu wchodzi tylko te partie, które rzeczywiście cieszą się poparciem wyborców. To one powodują, że ani blokady, ani powodzie, ani nawet niczyja zła wola, nie mo-

To z inicjatywy rządu i parlamentarzystów AWS kilkadziesiąt tysięcy studentów może ubiegać się o kredyty i pożyczki dla studentów. Są one formą pomocy materialnej, która jednocześnie nie narusza pomocy socjalnej świadczonej studentom.

Każda wprowadzana reforma niesie za sobą przemiany i utrudnienia. Jednak należy zauważyć, że są to reformy, a nie jak oczekują niektórzy - rewolucje.

Dowodem, że to prawo jest gwarantem bezpieczeństwa i godności człowieka jest ustawa o Instytucie Pamięci Narodowej. Ustawa dotyczy ścigania zbrodni komunistycznych uwzględnionych w art. 44 Konstytucji RP.

Największym naszym sukcesem na arenie międzynarodowej było przyjęcie Polski w struktury Paktu Północnoatlantyckiego. W tym punkcie AWS zrealizowała swoje obietnice przedwyborcze "zdecydowanego opowiadania się za członkostwem w NATO". Ukoronowaniem tych wysiłków była wiosenna sesja Zgromadzenia Parlamentarnego Paktu, która odbyła się w dniach 27-31 maja br. w gmachu Sejmu RP.

W zmieniającej się rzeczywistości AWS zaproponowała swojemu partnerowi koalicyjnemu aneks do umowy koalicyjnej, dzięki któremu będzie można w najbliższym czasie zrealizować plan prac rządu, o których mówił w swoim wystąpieniu premier Jerzy Buzek. Jednym z priorytetowych zadań na najbliższy czas jest stworzenie nowych miejsc pracy, a w szczególności zagwarantowanie poczucia bezpieczeństwa obywatelom. Oczekujemy, że w ciągu dwóch lat zrealizujemy nasz program wyborczy przynajmniej w 80 %, a to pozwoli nam wygrać następne wybory parlamentarne.

gą zdestabilizować państwa. Niech najlepszym dowodem będzie fakt, że to właśnie premier wyłoniony przez koalicję utworzoną w tej kadencji, jest najdłużej pełniącym swój urząd w III Rzeczypospolitej.

Lecz i ten Sejm przeszedł już do historii przynajmniej dzięki dwóm wydarzeniom, których rangi nie sposób przecenić. Po pierwsze, wielki sukces polityczny całej Polski i całej klasy politycznej: to właśnie Sejm tej kadencji przeżył wejście Polski do NATO, na zawsze już utrwalając polską obecność w strukturach atlantyckich. I - niejako symbolicznie - gościł po raz pierwszy Zgromadzenie Parlamentarne NATO w swoich murach.

I drugie wydarzenie - niezwykle. Wizyta Ojca Świętego i Jego przesłanie - wygłoszone ponad politycznymi podziałami, lecz przecież jasne i czytelne dla każdego, kto nie tylko klaskał, ale też słuchał. Najcenniejsze dla tych, którzy nigdy w słowach Papieża nie szukali politycznego narzędzia.

Dwa wydarzenia, dwa różne wymiary nadziei, ale oba przywracające wiarę w sens naszej wspólnej obecności przy ul. Wiejskiej. W końcu demokratyczne społeczeństwo nie może zaoferować zaszczytu większego niż urząd uzyskany w wolnych wyborach.

XV ROCZNICA ZAMORDOWANIA KS. JERZEGO POPIEŁUSZKI

20 października 1984 r. Stara Aula KUL.

Nadzwyczajne zebranie sprawozdawczo-wyborcze Koła Pracowników Nauki Oddziału Akademickiego PTTK (KPN O/A PTTK). Po sprawozdaniach z nie całkiem turystycznej działalności koła, odbyły się wybory i funkcję prezesa KPN przekazał mi dr Janusz Kudlicki (kardiolog).

Wszyscy czekali na część artystyczną, podczas której wystąpił Gustaw Holoubek i pieśniarka z Armenii. Holoubek recytował „Beniowskiego” a Ormianka śpiewała pieśni z Erewania.

Po zebraniu rodzina Miernowskich zaprosiła artystów i Zarząd Koła na kolację. Ten wieczór był szczególnie: znakomity aktor, Gustaw Holoubek, na

prywatnej kolacji, możliwość bezpośredniej rozmowy, wymiana poglądów o sytuacji w Polsce tuż po stanie wojennym. Ktoś włączył radio, czy telewizor. Usłyszeliśmy informację o uprowadzeniu księdza Jerzego Popiełuszki. Gustaw Holoubek, który znał osobiście księdza Jerzego, bardzo się tym przejął. – *Z tego będzie wielka afera* - powiedział ze smutkiem. I nie mylił się. Na pogrzebie księdza Popiełuszki nie byłem, słuchałem sprawozdania w radiu, na działce w Antopolu. Miałem łzy w oczach, gdy Wałęsa powiedział – *„Solidarność żyje, bo Ty oddałeś za nią życie...*

5 października 1999 r. Teatr Ateneum w Warszawie.

Będąc na seminarium zorganizowanym przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność” - „Szkolnictwo wyższe w USA”, postanowiliśmy z koleżankami pójść do teatru. Wybieramy pierwszy, na „chybił trafił”, według alfabetu. teatr „Ateneum” i jedziemy. Dosłownie w ostatniej minucie wpadamy na salę. Dowiadujemy się, że grają „Garderobianego”, ale nie znamy obsady. Z ciemności sceny wychodzi ...Gustaw Holoubek w roli króla Leara. Oniemiałem z wrażenia... *„Zbieg okoliczności jest boskim sposobem sprawiania cudów”* rzekł mi .Jezuita. Ojciec Mirosław Paciunkiewicz, gdy mu powiedziałem, że dzięki niemu byłem w Meksyku. - *Jak to* - zdziwił się - *przecież ani palcem nie kiwnąłem.* - *Chciałem Ojca odwiedzić na Rakowieckiej w Warszawie, ale Ojca nie było. Wracając na przy-*

stanek autobusowy, aby pojechać na lotnisko Okęcie zobaczyłem przypadkowo ambasadę Meksyku. Wszedłem i wziąłem wizę, a dzięki tej wizie, Piotr Nowak w Dallas mógł mi dać darmowy bilet do Meksyko City. Czyż to nie dzięki Ojcu tam byłem?

... Zbieg okoliczności czy cud? Po piętnastu latach ten sam Gustaw Holoubek na scenie, jak kiedyś w Auli KUL i w tamten wieczór, kiedy porwano ks. Jerzego Popiełuszkę. Przez cały spektakl mieszały mi się treści padające ze sceny z wydarzeniami sprzed 15 lat... I ta świadomość, że mam zaproszenie na mszę św. i misterium z okazji XV rocznicy męczeńskiej śmierci księdza Jerzego Popiełuszki, która wypada za cztery dni.

19 października 1999r. Żoliborz.

Zięb, dziesiątki pocztów sztandarowych. Msza św. Oficjalni goście i tłumy przed kościołem. Pieśni. Jest Krzaklewski, nie ma Wałęsy. Czekam na jakiś akcent ze strony artystów, aktorów. Może wystąpi ktoś sprzed 15 lat. Nie, na mszy nie, dopiero w misterium „Blask Zmartwychwstania” w reży-

serii Marka Prałata. Jest Zygmunt Sierakowski i o kulach recytująca Stefania Woytowicz. Marzył mi się Holoubek. Sędziwy ksiądz Peszkowski był do końca i później, w domu pielgrzyma, hołubił matkę księdza Jerzego Popiełuszki. A mnie się marzył Holoubek...

/-/ Józef Kaczor